

etiam celebria sunt illa S. Ignatii Martyris verba, quibus Ephesios ad sèpius communicandum exhortatur, dicens¹: « Date operam, ut sèpius congregemini ad Eucharistiam et gloriam Dei, cum enim sèpius in idem loci convenitis, labefactantur vires Satanæ et ignita illius a peccatum jacula irrita resilunt. » S. Job a ferocissimis infernali spirituum copiis graviter infestatus, Deo dicebat²: *Pone me iuxta te et cujusvis manus pugnet contra me; hoc autem majori cum fiducia et libertate ille dicere poterit, qui Deum ipsum intraviscera sua sumptum et positum habet. Utique non sine particulari mysterio laudabilis hæc penes Ecclesiam consuetudo invaluit, quod locus ille, in quo sanctissimum conservatur sacramentum, tabernaculum, communi nomine, appellari solet: tabernaculum enim est veluti militare quoddam tentorium; et ideo hoc nomine unus ex præcipuis finibus innuitur, ob quem in hoc sacramento nobiscum remanere voluit; scilicet ut veluti in prælio quoddam sub tentoriis constitutus, nos ab inimicis defenderet, nosque in pugnando adjuvans, de victoria securos redderet.* Albertus Magnus ex Avicena in libro *de Animalibus*, mirum quedam refert aviculæ cujusdam adversus serpentem dimicaturæ instinctum³; nam « ne venenum noceat, avicula accipit per cibum lactucam agrestem. Et in succo lactucæ agrestis præcipitur sumi sacrificium agni paschalis, quia cum in memoriam passionis Domini nunc sumimus corpus Christi, flagrans de ore nostro virtus sacramenti, fugat, et ab anima, et corpore omne venenum inimici. » Ideo etiam S. Mater Ecclesia in oratione secreta ad Missam Dominicæ IV post Epiph. his verbis Deo supplicat: « Concede, quæsumus omnipotens Deus, ut hujus sacrificii munus oblatum, fragilitatem nostram ab omni malo purget semper et muniat. »

9. — Scendum tamen est, quod dæmon tunc vel maxime omnes vires suas adhibere solet, ut atrocis nos impugnet, quando ad S. Communione sumendam nos accingimus, prout Thomas a Kempis his verbis optime probat⁴: « Cum quidam sacrae Communioni se aptare disponunt, peiores Satanæ immissiones patiuntur. Ipse namque Spiritus, ut in Job scribitur, venit inter filios Dei, ut solita illos nequitia sua perturbet, aut timidos nimium reddit et perplexos, quatenus affectum eorum minuat, vel fidem impugnando auferat, si forte, aut omnino Communionem relinquat, aut cum torpore accedat. » Ac proinde tanto nos validius ipsi resistere debemus, consilium sequentes D. Chrysostomi, dicentis⁵: « Tanquam leones ignem spirantes ab illa mensa recedamus, facti diabolo terribiles. » Unde frequens est per an-

¹ S. IGNAT. MART., ep. 14 ad Ephes. — ² JOB, XVII, 3.
³ ALB. MAGN., de Euch. — ⁴ THOM. A KEMP., I. IV.
⁵ D. CHRYS., h. 10 ad pop.

num illa Ecclesiæ in Missa oratio: « Exaudi nos Deus salutaris noster, ut per hujus sacramenti virtutem a cunctis nos mentis et corporis hostibus tuearis. » S. Birgittæ a Christo revelatum fuit¹: « Sicut ex uno verbo, quod dixi: *Ego sum, corruerunt hostes mei corporaliter in terram, sic dicto verbo meo, videlicet, hoc est corpus meum, fugiunt dæmones a tentando animas offendentium, nec auderent redire ad eos cum tanta audacia, si effectus peccandi non sequeretur.* » Varia habemus dæmonis ad comparitionem Eucharistie fugientis exempla. S. Augustinus suo tempore accidisse refert², quod quidam tribunitæ dignitatis vir, Hesperius nomine, in villa quadam domum habens, cum ingenti familiæ et gregum suorum damno a spiritibus malignis infestatum, S. Augustino absente, ejus presbyteros instanter rogarit, ut aliquis illorum eo se conferens, aliquid suis orationibus adversus malignos spiritus porrigeret auxilium. « Perrexit unus, obtulit ibi sacrificium corporis Christi, orans quantum potuit, ut cessaret, illa vexatio et Deo protinus miserante cessavit. » P. Bollandus in vita S. Pii Episcopi Bituricensis refert³, quedam prædictæ Ecclesiæ mansionarium eo tempore, quo in eadem in oratione pernoctare solitus erat, a dæmonibus adeo graviter fuisse infestatum, ut a bono opere illo desisteret, ut semivivum illum aliquando ex nimia verborum acerbitate relinquerent. Licet vero S. Pius procul abesset, mox tamen ut hujus diabolicæ infestationis factus est certior, sine mora eo pro�ravit: « Tunc juxta membra fratris se prosterrens, ingemuit fortiter, vique dentibus reseratis, sacrificium in ore ejus propriis manibus Dei sacerdos infudit et miro stupore spectantibus omnibus, ita repente apprehensa manu ejus, in faciem sacerdotis incolumis, ac si nihil mali habuisse putaretur et ubique saliens benedicebat Dominum. »

10. — Cantipratensis quoque prodigiosam quendam refert historiam⁴, quæ anno 1234, cuidam Fratri Dominicanu evenit, qui cum ab heretico persuasus ut ejus sectaretur errores, fortiter restisset, hereticus his eum verbis affatus fuit: « Tu alia non habes Fidei tuæ argumenta, præterquam ea quæ ex Scriptura S. petuntur. Ego vero, si fidem mihi adhibueris, Christum ejusque Matrem et omnes Sanctos videre te faciam. » Religiosus porro, tametsi dictis ejus fidem nullam haberet, dolum suspicatus; attamen ut promissi experiretur veritatem, illum acceptavit. Priusquam vero hereticum sequeretur, acceptam pixidem in qua SS. erat Sacramentum, sub chlamyde religiosa oculavit. Perductus igitur in vasti cujusdam montis speluncam, splendidum in ea invenit palatium, in

¹ Revel. S. Brig., lv IV, c. 58. — ² S. AUG., I, XXII de Civ. Dei. — ³ BOLL., t. II, jan., c. 8. — ⁴ CANTIPR., xl. II Apum.

reque thronos quosdam conspexit magnificos aureos, in iisque sedentem regem quemdam in uno et in altero reginam, in eorumque circuitu multos alios assistentes, velut patriarchas et apostolos et innumerabilem exercitum angelorum. Cumque hereticus coram illis se prosterneret eos adoratus, religiosus attonitus stetit et immobilis; enicū hereticus, cur Filium Dei non adoraret, impropperasset, religiosus propinquius nonnihil accedens, extractam foris sacram pixidem reginæ obtulit, dicens: « Si tu Regina es Mater Christi, ecce Filius tuus, quem si suscepis, te velut Matrem Dei agnoscam. » Et cum hac protinus voce, totum illud phantasma evanuit.

DISCURSUS XXII.

SACRAMENTUM ALTARIS IN BELLI NOS A VISIBILIBUS PRO-
TEGIT HOSTIBUS, VICTORESQUE EFFICIT.

IDEA SERMONIS. — 1. S. Hostia nos defendit contra hostes visibles. — 2. Quod præfiguratum fuit in Manna, Arcæ inclusu. Panis subcinericus Gedeonis, designat S. Euch. Quæ est simul panis et gladius. Exemplum S. Claræ. — 3. Eliseus Regi Israel signum victoriae contra Syros dedit ubertatem frumenti. — 4. Duæ insignes historiae, ad intentum applicabiles. Numa Pompilius creditit hostes sacrificio vincendos. — 5. Continuatio ejusdem materiae. — 6. S. Communio muniti, feliciter pugnant contra hostes. — 7. Per collum Sponsæ designata fuit S. Eucharistia. Aegidius de excidio. — 8. Christiani ante prælium seminiant S. Euchar. ut vincant. — 9. Et vita emanationem firmiter statuant, alias potius oberit, quam proderit. Præclara historia obtente taliter victoriae.

O salutaris hostia, quæ cœli pandis ostium, bella premunt hostilia, da robur, fer auxilium.

1. — Doctor Angelicus (qui jubente Urbano IV, tunc Orvieti commorante, pro solemnitate sacra-tissimi Corporis Christi, tunc ab eodem Pontifice in Ecclesia primitus instituta, totum composuit divinum officium) calamitosissima considerans tempora quibus Christianismus in damnum fidei Catholicæ et Apostolicæ Sedis, per bellorum tunc ardantium incendia misere conflagrabat, optime se facturum esse censuit, si aliquo in illius Festi hymno cunctos fideles ad hanc supplicationem sanctissimo Sacramento faciendam invitaret, videlicet, *O salutaris hostia, etc.* Quorum verborum occasione, in præsenti discursu declarare statui, sacram hostiam inexpugnabilem quendam esse arcem, qua mediante, non solum ab invisibilibus, sed etiam a visibilibus hostibus eorumque machinamentis defendamur.

2. — Arca in se continebat Manna, quæ symbolum erat Sacramenti altaris: advertendum vero est quod quando hæc in castra inimicorum circumfe-

¹ Ps. LXVII, 1. — ² D. CHRYS., in Ps. XII. — ³ JUD., VII, 12. — ⁴ In lectionibus S. Clar.

se convertens, ait¹: « Hic est panis, qui a Gedeone visus est, qui destruxit Madian. »

3. — Recordabimini forsan historiæ illius, quam nobis quartus exhibet Regum liber, de Benhadad rege Syriae, qui Samariam tam stricta presserat ob-sidione, ut fame invalecente, proprios filios devorarint matres; quare rex Israel indignatus, Elisæo se mortem ei illatum juravit. Sed quid mali, obsecro, perpetrarat hic propheta? Num forte occulte cum inimico colludebat? Aut sinistrum fortassis in prælio dicto dederat consilium? Nequam, sed ut S. Ambrosius notat: « Prophetæ mandavit necem, cuius in potestate fore cederet ut obsidionem solveret, propulsaret famem, » quia nimirum rex probe cognoverat, sancti prophetæ precum efficaciam, utpote qui paulo ante, ut in eodem traditur capitulo, inimicum excæcatum, in medium conduxerat civitatis Samariae. Verumtamen id, quod nostro singulariter deseruit proposito, consistit in eo, quod sanctus propheta gloriæ contra inimicos victoriae signum dederit frumenti abundantiam, dicens: « *Sequenti die ubertatem frumenti videbis*, ut refert Ægesippus, quantumvis Vulgata nostra solius meminerit farinæ, sponsonique propheticæ successus respondit fertilissimus, ut nimirum edoceamus, quod frumentum electorum inimicos vincat et prosternat, modo ad ipsum cum efficacibus precibus recurramus. Quo fine et Cornelius a Lapide illum adducit Isaiae textum²: « *Requiescere faciet Dominus super eum in tympanis et cytharis et in bellis præcipuis expugnat eos*. » Quæ verba dictus auctor ita ad nostrum applicat propositum: « Assyrii et Sennacherib vincentur, non « armis sed sacrificiis, quæ tympanis et citharis « offerebantur, » id quod et lingua Hebreæ in illo exprimit verbo, quod *elevationem* significat, ubi Vulgata nostra legit: *præcipuis*.

4. — Successum narrabo ad idem intentum, nulli non pergratum, e Frontine desumptum, qui tradit in medio quondam unius montis ab inimico obsessos pressosque Thraces, ad hoc se convertisse stragema. Oves aliquo frumento impinguatas liberas dimiserunt, que in hostiles manus incidentes, subito præda factæ sunt et victimæ; conspectoque frumento in occisarum intestinis, magna obsessos abundare frumenti copia, creditit hostis, obsidionemque solvit. Multis pariter exercitibus, cæteroquin formidabilibus et invincibilibus, idem novimus evenisse, quando civitates, aut castella obsidentes, hujusmodi prædam spe jam devorarant, turpiter elusi suas sibi insensibiliter vires diminui, generositatem remittere, animumque deficere adverterunt qui scilicet obsessi coelesti hoc sese muniebant, passabantque frumento; interque orationes, ad panem confugiebant Angelorum. Quam veritatem Numa

¹ S. BERN., t. I, ser. 54, a. 2, c. 3. — ² ISA., xxx, 32.

quoque Pompilius qualicunque lumine dotatus, non obiter attigisse videtur, quando de inimicorum contra se adventantium furiis admonitus, intrepide respondit: « Et ego sacrificabo. » Potius urbes munitionibus et necessariis militibus, aliisque provisionibus instruere debuisse videtur. Sed accuratior veritatis ponderat totam in sacrificiis fiduciam collocandam censuit. In sacrificiis, inquam, ovium, aliorumque pecorum, quæ falsis numinibus et dæmoniis offerebantur: quanto igitur majorem confidentiam populus Christianus in similibus angustiis et pressuris concipere debet et dicere: « Ego sacrificabo. » Atque id ipsum in verbis dictis nobis insinuatur, quibus asseritur: « In bellis præcipuis expugnabit ad elevationem in sacrificiis. »

5. — Josue civitatem Hai subjugaturus, dum exercitum suum in præsentissimo conspiceret periculo, vocem Dei inaudiu sibi præcipientis³: « *Leva clypeum, qui in manu tua est, contra urbem Hai, quoniam tibi tradam eam*. » Porro Glossa scutum hoc, passionis Christi, cuius sacramentum altaris memoriale est, symbolum fuisse docet, inquiens: « *Clypeus iste est memoria Dominicæ passionis*. » Cajetanus autem paulo ante insinuat Madianiticum panem contemplans, illa singulariter considerat verba: « *Videbatur panis volvi*, circa quæ talen format discrusum: « Ex eo quod describitur volventis se, insinuator, quod hujusmodi panis erat orbicularis figuræ: hæc enim figura admodum revolutionis, valde est habilis. » Chaldæus legit: « *Ecce placenta panis*, Galatinus autem: « *Placentula rotunda*. » Quæ interpretationes nostro utique suffragantur proposito, siquidem figuram circularem habet hostia nostra consecrata, non solum sphæricum mundi corpus, sed et potentiam designans, quæ habet super omnes adversariorum assultus, cui non obscure quædam favet S. Bernardi sententia, dum in sermone de Virgine assumpta, cui titulus est: « *Intravit Jesus in quoddam castellum*, ita discurrevit⁴: « *Quod est autem hoc castellum, nisi cor humanum, quod priusquam Dominus ad illud veniat, cupiditatis fossa vallatur, muroque obstinationis clauditur, atque in interiori latitudine sua, Babylonica turris erigitur*. » Visitante Christo et intrante castellum hoc, evertitur. » Profecto si Christus tanta vi pollet ad expugnandum castellum, quod nostre consignavit libertati, dum reliquit hominem in manu consilii sui, quanto facilius civitates, provincias, regna, turresque munitiones subjugabit? Ipse armat creaturam ad ultimum inimicorum⁵, insuper cor Regis in manu Domini, quoquæ voluerit, inclinabit illud⁶. An nescitis, quoniam Deus ille titulo glorians, Dei exercitum, machinamenta, studiaque expertissimorum etiam herorum penitus atterit et pessundat?

¹ JOSUE, VIII, 16. — ² S. BERN., s. 5 de Ass. — ³ ECCL., xv, 14. — ⁴ SAP., v, 18. — ⁵ PROV., XXI, 4.

6. — Ad Elisæum prophetam, inimicos Samariæ execitantem, sanctus nos revocat Ambrosius, dicens⁷: « Ubi sunt, qui dicunt plus, quam preces sanctorum hominum, arma posse? Ecce una oratio Elisæi totum exercitum vulneravit et unius prophetae meritis omnis est hostium numerus captivatus. » Si, inquam, contra integrum exercitum tantam vim et efficaciam unius prophetæ oratio habet, quanto majorem possidebit ipsem personaliter præsens Deus et a suis fidelibus serventibus in Eucharistia precibus invocatus? Ramirus rex Hispaniæ infeliciter cum Saracenis præliatus, in montes se contulit ad certum quemdam locum totus desolatus, ubi illi per noctem sanctus apparuit Jacobus Apostolus, suum ei promittens auxilium et infallibilem victoriam; hac tamen conditione, ut postridie milites omnes sacra se armarent Communione; qua corroborati LXX millia Saracenorum occiderunt. Anno 1040, dum Barbari iidem Messanam ministris imperialibus subditam invaderent⁸, hi omnes sacra prius refecti communione, portas aperientes, tanto cum impetu in canes illos proruperunt, ut irreparabilem issintulerint stragem, cadaveribus planities, valles et flumina implentes. Quo ex tempore amplissima Siciliæ insula, tyranico cæteroquin barbarorum jugo pressa, in pace reflorescere cœpit.

7. — Dum iterum me ad libros regum converto singulare propositi præsentis foendi argumentum suppeditanum verba illa, quibus dicitur⁹: « *Habitabit Iuda et Israhel absque timore ullo, unusquisque sub vite sua cunctis diebus Salomonis*. » Ast quale eos habuisse putatis tantæ pacis et ab hosti incurse immunitas pignus? Utique non aliud, quam quia sub gubernio regis pacifici degebant. Verumtamen *ecce plus quam Salomon hic*, qui sub Sacramenti hujus umbra vivit, nullum pertimescit inimicum insultum; unde Origenes inquit¹⁰: « *Tibi dabitur, ut requiescas sub vite tua, quæ est Christus Jesus*. » Quod ut stabilit plenius, ad illa alludit Sacramentum hoc instaurans Christi verba¹¹: « *Non bibam a modo de hoc genimine vitiis: quia nimis sub vitiis illius umbra, quæ vinum producit germinans virgines, impavidi requiescamus*. »

8. — Observastisne aliquando, cui Sponsæ collum assimiletur¹²? *Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis, mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium*. Per Sponsam hanc Ecclesia designatur, ast quare, obsecro, collum potius, quam quæcumque alia pars corporis, turri, armamentario, et inexpugnabili comparatur propugnaculo? Causamne nostis? de hoc agebatur sacramento, quia nimis collum vehiculum est cibi, a Sampsoni in ore leonis inventum, et Eucharistiæ

¹ IV REG., VI, 15. — ² S. AMB., S. 2 de S. Elisæo. — ³ BARON., an. 1040, n. 3. — ⁴ III REG., IV, 25. — ⁵ OR., h. 14 in Josue. — ⁶ MATT., XXVI, 29. — ⁷ CANT., IV, 3.

⁸ Ps. XVIII, 6. — ⁹ HEBR. XIII, 8. — ¹⁰ MATT., XVIII, 20. — ¹¹ IV REG., IX. — ¹² SIPPUS, de Excido Hier. — ¹³ BAR., an. 57.

symbolum, contemplans, ait¹: « *De comedente exi-
vit cibus, et de forti egressa est dulcedo.* Hoc est
« de eo, qui in Sacramento nō sibi incorporat,
« exit dulcedinis cibus, et de forti nostro propo-
gnatore ad salutem tanta egressa est dulcedo. »
Cujus Sacramenta fortitudinem Salmeron pariter
ab Isaia indigitatam fuisse sustinet in iis verbis,
ubi *convivium pinguium* commemorans, immediate
hoc subnectit epithetum: *Deus exercitum.* Unde ad
sacrum hoc convivium Eucharisticum dictus allu-
dens, auctor, ait²: « *Quia pro exercitibus Ecclesiae
militantis corroberandis institutum est.* »

10. — Ad novam vos invito S. Chrysostomi
sententiam³: « *Cavendum tibi, ne acutum gladium
pro cibo præbeas,* » quia scilicet summe nobis
cavendum, ne sceleribus nostris, mansueti hujus
Agni furorem contra nos provocemus, ipsoque loco
cibiferrum, et gladium interitum nostrum præbea-
mus; nobisque in oppressionem cedat, propter
graves offensas, et mortales culpas nostras, quod
ceteroquin hostes nostros penitus attrivisset. Po-
pulus quandam Israelis stragem passus a Philis-
thæis, communi consilio arcum in prælium con-
ducendam per quam defenserentur, statuerunt, di-
centes⁴: *Afferamus ad nos de Silo arcum fæderis Do-
mini, et veniat in medium nostri, ut salvet nos de
manu inimicorum nostrorum:* sed nihilii hujusmodi
profuit munimen quantumvis altaris Sacramenti
typus esset; quin potius ceciderunt de Israel trigesita
millia peditum; et arca Dei capta est. Ex quo pro-
inde successu Dionysius Cartusianus hoc optimum
pro nobis eruit documentum⁵. In urgentibus quan-
doque belli miseriis populus Christianus sanctissi-
mum exponit Sacramentum, in honorem ejusdem
preces solemnies instituit XL horarum, et processio-
nes, sed absque ullo fructu, imo quandoque cum
effectu opposito. Cujus hæc assignari potest ratio,
quia nimis principalis eorum finis est, ut suam
salvent substantiam et vitam, a fine moti temporali
non divino, non ecclesiastico; non ut protegant,
aut manu teneant fidem; iterum quod caput est
ejusmodi instituuntur devotiones, absque ulla mo-
rum emendatione, cum affectu, et voluntate reite-
randi peccata; ideoque *acutum gladium pro cibo
præbemus, pro vita mortem, pro medela interitum,*
pro præmio supplicium.

11. — Anno 1239 ab innumerabili Turcarum
exercitu obsessa Valentia, dum nostri extremis
premerentur angustiis, a sacratissimo hoc altaris
Sacramento subsidium petiere instanter. Inter re-
liquos autem, quinque capitanei ad sanctam com-
munionem sumendam se accinxerunt; sed dato
conflictus signo ante Missæ finem, dum communio-
nandi non suppeteret tempus, ad prælium concur-
serunt, suum spiritualiter adimplentes desiderium.
His itaque confluentibus, dum sacerdos, quid de
residuis hostiis minoribus ageret, dubius hæceret,
corporali eas involutas, sub saxo abscondit propter
Barbarorum timorem. Turce itaque penitus des-
tructi fuere a nostris, fugati per invocationem
sanctissimi sacramenti. Nostri igitur ad communio-
nandum reversi, particulas eruentes, singulas san-
guine mandidas, et sacro lino affixas offenderunt.
Quo miraculo divulgato, omnes ad tanti mysterii
adorationem concurrerunt. Sed novo confessim de
inimicis iterum ad arma convolantibus orto rumore,
nostri expediens judicarunt, corporale dictum,
quasi antemurale, mœnis appendere; quo facto,
iterum in impios prouentes, omnes in fugam
compulerunt. Quæ Sydon usque in præsens tem-
pus multa cum veneratione Darocæ, multis clara
miraculis, asservatur.

DISCURSUS XXIII.

DE VARIIS EUCHARISTIE FRUCTIBUS, PRÆSERTIM AUTEM
DEILLA QUAM NOBIS CONFERT, INDULGENTIA, ET PRO-
PITIATIONE DEI.

IDEA SERMONIS. — 1. S. Eucharist. est propitiatoria. —
2. Christus, quocumque intravit, suam benedictionem
et dona impertivit. In Cœnaculo Sion se totum
nobis in cibum reliquit. — 3. Stupendi fructus et
effectus SS. Eucharistie in nobis. Specialiter fructus
Spiritus a S. Paulo enumerati, qui sunt: Charitas,
Gaudium, Patientia, Benignitas, Bonitas, Longanimitas,
Mansuetudo, Fides, Modestia, Continentia et Cas-
titas. — 4. Digne communicantes, efficaciter adoptan-
tur in filios Dei. — 5. Communio etiam sustentat
corpus. — 6. Subministrat vires ad progrediendum
in servitio Dei. — 7. Designata fuit per panes propo-
ositionis. Angelus percussions transit S. Communione
refectos. — 8. Euch. est opus Dei. Patet in holocausto,
quod obtulit David. — 9. Oblato sacrificio
Eucharistico Deus misericordiam suam continere
non potest.

Pinguis Panis ejus. Gen., xlix, 20.

1. — Alias inter, quibus Patriarcha Jacob suos
muneravit filios, benedictiones, non infirma fuit
illa, quam indulxit filio suo Aser, dicens: *Aser pinguis Panis ejus.* Quæ verba Ecclesia sancta in Festo
sanctissimi Corporis Christi, hunc panem sacra-
mentalem honoratura adducit, alludens ni fallor
ad effectum ejus multiplicitatem; unde subjungit: *Præbabit delicias*, scilicet, ut interlinearis
prosequitur, « sapientia, gratia, et virtutum. »
S. autem Thomas de Villanova, panem hunc in
cœlesti manna figuratum fuisse considerans, ait¹:
« Quid dulcius isto cibo, qui non terra est, sed de
cœlo venit, non hominum opere, sed Spiritus

¹ ALB. MAG., I. de Euch. — ² ISA., xxv, 6. — ³ SALM., t. IX, tr. 2. — ⁴ D. CHRYS., h. 83 in Matt. — ⁵ I REG., IV. — ⁶ DION. CART., ib.

¹ S. THOM. DE VILLAN., conc. 2 in die Corp. Christi.

Sancti virtute in sacro Virginis utero firmatus,
« omnem habet saporem omnem continet suavitatem
« tem? in eo omnium virtutum, et charismatum
« plenitudo est; » vel ut S. Clemens de hoc cœ-
lesti pane tractans concludit²: « Omne beneficium
« obumbrabit; » nec immerito, si enim Christus
passibilis internos mortales degens, *pertransit
beneficiendo*, quanto magis in suis bonis dispergen-
dis prodigus erit in Eucharistia, in qua ipse per-
manenter, usque ad finem perstat seculorum, di-
cens: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus,*
neque alium ob finem nisi ut suas ipse nobis
gratias communicet? Ideoque juxta Apostoli con-
silium³: « *Adeamus cum fiducia ad thronum gratiæ*
« *ut misericordiam consequamur, et gratiam inve-*
« *niamus,* » quia scilicet Sacramentum hoc gratiæ
est signatura, nomenque *Eucharistia*, gratiæ est
expressivum.

2. — Salmeron Christum variis suas large gra-
tias dispersisse considerat. Et imprimis quidem ute-
rum virginalem subintrans, eidem primatum contu-
lit super omnes creaturas. Exinde domum petens
Zachariæ, Joannem Baptistam in utero virginali
sauctificavit, matremque ejus Spiritu Sancto, et
patrem dono prophetæ ditavit. Stabulum Bethle-
miticum, in quo, nasci dignatus est, in paradisum
convertit, præsepiumque in altare consecravit. Ad
templum conductus, ipsum omnium reddit glorio-
sissimum, ut juxta propheticum oraculum, nullum
ei unquam extiterit simile in Majestate. In Ægyptum
confugiens, falsa attrivit dæmoniorum simu-
lachra, et ipsa per quæ transivit deserta, sua taliter
sanctitate honoravit, ut sanctis impleta fuerint
eremitis. Jordanis aquis in quibus se lavit, virtutem
contulit, sicut et ceteris aquis, purificandi, et sancti-
ficandi animas per sanctum lavacrum. In Cana
inter nuptias aquam mutavit in vinum. In domo
Petri socrum sanavit febricitantem. A S. Matthæo
invitatus multos convertit publicanos, in Simonis
pharisæi convivio sanctificavit Magdalena. In
ædibus Archisynagogi filiam resuscitavit defunc-
tam, inque ipso itinere per fimbriæ contactum Hæ-
morhoisam liberavit a fluxu sanguinis. Hospitio
exceptus a Martha, utramque sororem, et fratrem
eminenter promovit, dum eos universo mundo
tamquam omnium statum, et in Ecclesia vocatio-
num idæas proposuit. Zachæus ipsum invitans audi-
re meruit: *Hodie huic domui salus a Deo facta
est.* A Pharisæorum principe vocatus, non obstante
bus impiorum sibi structis insidiis, alium ab hydro-
pisi in corpore, alias a fastu in anima liberavit, de
humilitate varia iis tradens documenta. Ecce vobis
dicti auctoris discursum, quibus præmissis, tan-
dem concludit ita in favorem nostrum: « *Intravit*

¹ S. CLEM., Rom. inst., c. 4. — ² HEBR., IV, 19. —
³ SALM., t. VI, tr. 40.

¹ S. LAUR. JUST., de disc. mon. — ² S. PASCHAS., de
Corp. et sang. Dom. — ³ GAL., V, 22. — ⁴ EPH., II, 14.